

lighed ikke er enig med dem i saa Henseende, men tvertimod af en modsat Anskuelse, saa kan jeg ikke forstaae, at han i denne Sag kan anføre det som et Argument, at man ikke skal indsætte Summer, der ikke ere forlangte af Ministeren. Naar det ærede Medlem gaaer frem paa den Maade, svækker han jo selv sin egen Stilling; thi han vil da i følgende lignende Sager faae at høre, hvad han i nærværende Tilfælde har sagt; han vil faae at høre, at han i et enkelt Tilfælde har opgivet sin egen Grundsatning for at bruge den som et Modstandsmiddel, der kunde tjene ham. Det er jo indlysende, at det ikke kan gaae an, at man snart forlader en Grundsatning, snart vender tilbage til den, efter som man selv bedst synes; naar man har en Grundsatning, saa maa man holde fast ved den, hvad enten den i Dreblittet kan være til Skade eller Gavn.

Jeg kan ikke forstaae den ærede Ministers Fortolkning af Rigsretslovens Bestemmelse med Hensyn til Salairret; det kan ligge i en Mangel hos mig, at jeg ikke har forstaaet den ærede Minister, men det glæder mig, at der er forskellige andre Talere, der heller ikke have kunnet forstaae ham, saa at jeg i saa Henseende deler Skæbne med Flere. Det forekommer mig — og jeg troer, at det allerede tidligere er yttret —, at det Salair, som Retten i en Sag tilkender en Sagfører, det er Noget, som han retfærdigen efter Afveining af alle Forhold bør have; men den Omstændighed, at han har faaet et saadant Salair, forhindrer aldeles ikke — det seer man jo dagligdags —, at vedkommende Part forhøier Salairret, naar han har været tilfreds med Sagens Førelse. Rigsretsloven har efter min Formening ikke gjort nogensomhelst Forandring i, hvad der er Skik og Brug i alle andre Sager, saa at jeg ikke kan see, at der herfra kan hentes nogen Betragtning imod det foreliggende Forslag. Den ærede Minister sagde ogsaa, at man skulde vogte sig for at vedtage saadanne Forslag, som vare komne ind, uden at Ministeren havde ønsket dem, fordi det kunde see ud, som om de vare komne ind efter et enkelt Medlems Tilskyndelse; dette kunde med fuld Føie være sagt, naar det havde været et

enkelt Medlem, som havde bragt Forslaget herind i Thinget, men det er ikke noget enkelt Medlem, men hele Finantsudvalget, der har bragt Forslaget ind for Thinget; og jeg maa endvidere bede vel erindret, at det ikke er enkelte Medlemmer, der løst hen have forenet sig om at indbringe Forslaget, men at det er Folkethingets Finantsudvalg, der har gjort det.

At vedkommende Sagfører ikke med nogen særdeles Lyst har kunnet ønske at paatage sig Rigsretssagen, er allerede sagt. Jeg skal ikke heller opholde mig ved Bedømmelsen af den Dygtighed, hvormed Sagen er ført, da jeg ikke tiltroer mig Kundskab til i saa Henseende at sælde nogen Dom; ogsaa jeg troer, at andre Mænd kunde have gjort det bedre, men om de vilde have gjort det bedre, er en anden Sag; deres større Indsigt og Dygtighed kunde ikke nytte nytte stort, naar de ikke vilde anvende den.

Naar endelig en æret Rigsdagsmand har talt noget om, at Folkethinget ogsaa skulde erindre Defensorerne, saa kan jeg ikke forstaae, hvorledes han er kommet til at tænke paa det; thi for det Første troer jeg, at Defensorerne nok ere blevne „erindrede“, og hvis de ikke vare blevne erindrede, troer jeg, at den Omhu for dem nu kommer for seent; men dernæst har jeg aldrig hørt, at en Part er gaaet hen og har givet sin Modparts Sagfører et Honorar. Den ærede Rigsdagsmand er vist kommen ind herpaa, fordi han var kommen til Norge, og fordi han vilde sig ind i saa mange norske Forhold, at han ikke ret tænkte sig, hvorledes man her bedømmer Modpartens Sagfører.

Jeg skal nu slutte med det Ønske, at man vil komme ud af denne Discussion og stemme for det foreliggende Forslag.

Formanden: Afslutning af Forhandlingerne er forlangt af M. P. Jespersen, Bredendahl, David, D. Müller, Bloug, Brockdorff, B. Nørgaard, Sønderby, Nær, H. Jensen, Lehrmann, Brøndsted, Hammerich, Schövelin og H. M. Petersen.